Judikatūras krājums

ĢENERĀLADVOKĀTA ENTONIJA MAIKLA KOLINSA
[*ANTHONY MICHAEL COLLINS*]
SECINĀJUMI,
sniegti 2023. gada 27. aprīlī [1]

Lieta C-746/21 P

***Altice Group Lux Sàrl*, iepriekš – *New Altice Europe BV*, likvidācijas procesā,**
pret

Eiropas Komisiju

Apelācija – Konkurence – Kontrole pār uzņēmumu koncentrāciju – Regula (EK) Nr. 139/2004 – 4. panta 1. punkts – Iepriekšējas paziņošanas pienākums – 7. panta 1. punkts – Apturēšanas pienākums – 14. panta 2. punkts – Lēmums, ar kuru uzliek naudas sodus par koncentrācijas nepaziņošanu un īstenošanu, pirms tā atzīta par saderīgu ar iekšējo tirgu – Samērīguma princips – Faktu sagrozīšana

I. Ievads

1. Šīs apelācijas priekšmets ir "priekšlaicīgs starts" (*gun jumping*) jeb Padomes Regulā (EK) Nr. 139/2004 (2004. gada 20. janvāris) par kontroli pār uzņēmumu koncentrāciju ("EK Apvienošanās regula") [2] paredzēto paziņošanas un apturēšanas pienākumu pārkāpums. Šī regula liek koncentrācijas dalībniekiem paziņot par koncentrāciju, uz kuru attiecas obligāta reģistrācija Eiropas Komisijā. Ar minēto regulu tiem turklāt ir aizliegts īstenot koncentrāciju pirms Komisijas atļaujas. Regula Nr. 139/2004 piešķir Komisijai pilnvaras uzlikt naudas sodus dalībniekiem, kuri pārkāpj abus minētos pienākumus. Šo pilnvaru izmantošana ir izraisījusi šo apelācijas sūdzību.

II. Faktiskie apstākļi, tiesvedība un prasījumi

2. 2014. gada 9. decembrī *New Altice Europe BV* (turpmāk tekstā – "*Altice*") ar *Oi SA* (turpmāk tekstā – "pārdevējs") noslēdza akciju pirkuma līgumu [3], saskaņā ar kuru *Altice* pārņem vienpersonīgu kontroli pār *PT Portugal* (turpmāk tekstā – "mērķuzņēmums") Regulas Nr. 139/2004 3. panta 1. punkta b) apakšpunkta izpratnē. Minētajā līgumā bija iekļautas ierobežojošas vienošanās, konkrēti, 6. noteikuma 1. punkta b) apakšpunkts, kurš regulēja mērķuzņēmuma vadību laikposmā no parakstīšanas dienas līdz noslēgšanas dienai un saskaņā ar

[1] Oriģinālvaloda – angļu.

[2] OV 2004, L 24, 1. lpp.

[3] Apstrīdētajā lēmumā saukts par "darījuma līgumu" (*the Transaction Agreement*), kas definēts šo secinājumu 4. punktā.

kuru pārdevējs uzņēmās atturēties no noteiktām komerciālām darbībām un lēmumiem bez iepriekšējas atļaujas no *Altice* (turpmāk tekstā – "pirms darījuma noslēgšanas panāktās vienošanās" (*the pre-closing covenants*))[4].

3. Pēc pirmspaziņošanas saziņas ar Komisiju *Altice* 2015. gada 25. februārī oficiāli paziņoja par koncentrāciju. 2015. gada 20. aprīlī Komisija to atzina par saderīgu ar iekšējo tirgu, nosakot pienākumu ievērot saistības.

4. 2018. gada 24. aprīlī Komisija pieņēma Lēmumu C(2018) 2418 final (Lieta M.7993 – *Altice/PT Portugal*) (turpmāk tekstā – "apstrīdētais lēmums"). Tā uzlika *Altice* naudas sodu 62 250 000 EUR par koncentrācijas īstenošanu pirms tās atļaušanas, jo tādējādi ir pārkāpts Regulas Nr. 139/2004 7. panta 1. punkts, un 62 250 000 EUR par koncentrācijas īstenošanu pirms tās paziņošanas, kas ir minētās regulas 4. panta 1. punkta pārkāpums[5]. Komisija konstatēja, ka pirms darījuma noslēgšanas panāktās vienošanās deva *Altice* iespēju īstenot izšķirošu ietekmi uz mērķuzņēmumu, ka *Altice* faktiski ir īstenojusi šo ietekmi un ka tā šajā kontekstā ir iesaistījusies vairākās informācijas apmaiņās ar mērķuzņēmumu[6].

5. *Altice* pieprasīja atcelt apstrīdēto lēmumu. Ar 2021. gada 22. septembra spriedumu[7] Vispārējā tiesa, īstenojot tās neierobežoto kompetenci, samazināja naudas sodu par Regulas Nr. 139/2004 4. panta 1. punkta pārkāpumu līdz 56 025 000 EUR. Pārējā daļā tā prasību noraidīja. Pārsūdzētā sprieduma 1.–29. punktā ir sniegta sīkāka informācija par tiesvedības priekšvēsturi.

6. Apelācijas sūdzībā *Altice* prasījumi Tiesai ir šādi:

– atcelt pārsūdzēto spriedumu un apstrīdētā lēmuma 1., 2., 3. un 4. pantu vai pakārtoti – īstenot Tiesas neierobežoto kompetenci, lai būtiski samazinātu apstrīdētā lēmuma, kā tas grozīts ar Vispārējās tiesas spriedumu, 3. un 4. pantā uzliktos naudas sodus; vai pakārtoti tam – nodot lietu atpakaļ Vispārējai tiesai;

– piespriest Komisijai atlīdzināt apelācijas sūdzības iesniedzējas tiesāšanās izdevumus gan šajā tiesvedībā, gan tiesvedībā Vispārējā tiesā.

7. Komisijas prasījumi Tiesai ir šādi:

– apelācijas sūdzību noraidīt;

– piespriest *Altice* atlīdzināt Komisijas tiesāšanās izdevumus.

8. Padomes, kas pievērsusies tikai pirmajam apelācijas pamatam, prasījumi Tiesai ir šādi:

– pirmo apelācijas pamatu noraidīt;

– piespriest *Altice* atlīdzināt Padomes tiesāšanās izdevumus šajā tiesvedībā.

4 Sīkākai informācijai skat. apstrīdētā lēmuma 58.–66. apsvērumu.

5 Apstrīdētā lēmuma 1.–4. pants.

6 Apstrīdētā lēmuma 479.–491. apsvērums.

7 Spriedums, 2021. gada 22. septembris, *Altice Europe*/Komisija (T-425/18, EU:T:2021:607, turpmāk tekstā – "pārsūdzētais spriedums").

III. Apelācijas pamati

9. Seši apelācijas pamati ietilpst trijās kategorijās. Pirmajā un otrajā pamatā ir apstrīdēts Regulas Nr. 139/2004 4. panta 1. punkta un 14. panta 2. punkta a) apakšpunkta tiesiskums un piemērošana, kā arī to piemērošana šīs lietas faktiskajiem apstākļiem. Trešais, ceturtais un piektais pamats attiecas uz jautājumu par to, vai *Altice* ir īstenojusi koncentrāciju. Sestajā pamatā ir apstrīdēts Komisijas uzlikto naudas sodu apmērs.

A. Par pirmo un otro pamatu: Regulas Nr. 139/2004 4. panta 1. punkta un 14. panta 2. punkta a) apakšpunkta tiesiskums un piemērošana

1. Argumentu kopsavilkums

10. Pirmajā apelācijas pamatā *Altice* apgalvo, ka Vispārējā tiesa esot kļūdaini noraidījusi tās iebildumu, kurš pamatots ar LESD 277. pantu un ar kuru tika apstrīdēta Regulas Nr. 139/2004 4. panta 1. punkta un 14. panta 2. punkta a) apakšpunkta piemērošana to prettiesiskuma dēļ.

11. *Altice* apgalvo, ka Regulas Nr. 139/2004 4. panta 1. punkts un 14. panta 2. punkta a) apakšpunkts neļauj Komisijai uzlikt otru naudas sodu tai pašai personai par rīcību, par kuru tā jau ir sodīta saskaņā ar minētās regulas 7. panta 1. punktu un 14. panta 2. punkta b) apakšpunktu. Regulas Nr. 139/2004 4. panta 1. punkts un 14. panta 2. punkta a) apakšpunkts esot nesamērīgi un redundanti, un tādējādi prettiesiski, jo 7. panta 1. punktā ir aizliegta jebkāda koncentrācijas priekšlaicīga īstenošana un ir izvirzīts tāds pats mērķis kā 4. panta 1. punktā. Šīs anomālijas pamatā esot Regulas Nr. 139/2004 grozījumi. Iepriekšējā formulējumā Regulas Nr. 139/2004 4. panta 1. punktā bija paredzēts paziņošanas pienākums, savukārt tā pašreizējā versijā ietverts apturēšanas pienākums.

12. Otrajā apelācijas pamatā *Altice* apgalvo, ka pat tad, ja tās iebildums, kas pamatots ar LESD 277. pantu, tiktu noraidīts, Vispārējā tiesa esot pieļāvusi kļūdu, novērtējot, ka Komisija šīs lietas faktiskajos apstākļos varēja uzlikt atsevišķus naudas sodus par Regulas Nr. 139/2004 4. panta 1. punkta un 7. panta 1. punkta pārkāpumiem. Tā atsaucas uz tiem pašiem argumentiem kā pirmajā pamatā, proti, ka minētajām tiesību normām ir vienādi mērķi un tādējādi tās pārkāpjot dubultas sodīšanas aizliegumu un tiesību normu kolīziju. Pakārtoti, ja Tiesa uzskatītu, ka Regulas Nr. 139/2004 4. panta 1. punktam un 7. panta 1. punktam ir autonomi mērķi, pārkāpumu kopības princips nepieļaujot uzlikt divus atsevišķus naudas sodus. Šādos apstākļos Vispārējai tiesai bija arī jāņem vērā naudas sodu samērīgums.

13. Komisija un Padome nepiekrīt šiem argumentiem.

2. Izvērtējums

14. Padomes Regulas (EEK) Nr. 4064/89 (1989. gada 21. decembris) par uzņēmumu koncentrācijas kontroli[8] 4. panta 1. punktā, proti, iepriekšējā Regulas Nr. 139/2004 versijā, bija paredzēts, ka par koncentrācijām jāpaziņo vēlākais nedēļu pēc līguma noslēgšanas, publiskā piedāvājuma publicēšanas vai kontrolpaketes iegūšanas. Minētais periods sākas, iestājoties

[8] OV 1989, L 395, 1. lpp.

pirmajam no šiem notikumiem. Regulas Nr. 4064/89 7. panta 1. un 2. punktā bija paredzēts, ka koncentrāciju nevar sākt ne pirms paziņojuma par to, ne pirmo triju nedēļu laikā pēc tam, un šo aizliegumu varēja pagarināt. Regulas Nr. 4064/89 14. panta 1. punkta a) apakšpunkts deva Komisijai iespēju uzlikt naudas sodu no 1000 [Eiropas valūtas vienībām] līdz 50 000 [Eiropas valūtas vienībām], ja dalībnieki nepaziņo par koncentrāciju saskaņā ar šīs regulas 4. pantu. Regulas Nr. 4064/89 14. panta 2. punkta b) apakšpunktā bija paredzēts, ka par šīs regulas 7. panta 1. vai 2. punkta pārkāpumiem Komisija var uzlikt naudas sodu, kas nepārsniedz 10 % attiecīgo uzņēmumu kopējā apgrozījuma.

15. Regulā Nr. 139/2004 ir paredzēts paziņošanas pienākums un apturēšanas (jeb neīstenošanas) pienākums, kas turpmāk norādītajos materiāltiesiskajos aspektos atšķiras no iepriekšējā versijā paredzētajiem pienākumiem. Regulas Nr. 139/2004 4. panta "Iepriekšēja koncentrāciju paziņošana un pirmspaziņošanas lietas nodošana pēc ziņotāju pušu lūguma" 1. punktā ir paredzēts, ka paziņošanas pienākums rodas, kad attiecīgais līgums ir noslēgts (vai publiskais piedāvājums ir publicēts), bet tā īstenošana vēl nav sākta. Regulas Nr. 139/2004 7. panta "Koncentrāciju apturēšana" 1. punktā ir paredzēts, ka koncentrāciju nedrīkst sākt pirms tās paziņošanas vai līdz brīdim, kamēr to atzīst par atbilstošu iekšējam tirgum. Saskaņā ar Regulas Nr. 139/2004 14. panta 2. punktu par koncentrācijas nepaziņošanu un par tās priekšlaicīgu īstenošanu Komisija var uzlikt naudas sodus, kas nepārsniedz 10 % kopējā apgrozījuma [9].

16. Pretēji tam, ko apgalvo *Altice*, atbilstošās Regulas Nr. 139/2004 tiesību normas materiāltiesiskajos aspektos ir līdzīgas tiesību normām iepriekšējā versijā: paziņošanas pienākums un neīstenošanas pienākums tajās ir nošķirti, un ir arī atļauts uzlikt naudas sodus par katra šā pienākuma pārkāpumu. Atšķirības starp abām versijām, manuprāt, neļauj izdarīt tādus secinājumus par Regulas Nr. 139/2004 interpretāciju, kas varētu pamatot *Altice* izvirzīto nostāju.

17. Regulas Nr. 139/2004 4. panta 1. punktā ir paredzēts, ka paziņošanas pienākums rodas: i) pēc līguma noslēgšanas; un ii) pirms koncentrācijas īstenošanas. Šajā tiesību normā nav paredzēts atsevišķs apturēšanas pienākums. Tās nosaukumā un tekstā galvenā uzmanība pievērsta paziņošanas pienākumam – procesuālai prasībai, kas rodas, ja iestājas abi iepriekš minētie nosacījumi. Ievērojot triju gadu noilguma termiņu [10], Regulas Nr. 139/2004 14. panta 2. punkta a) apakšpunkts ļauj Komisijai uzlikt naudas sodus, ja tā konstatē, ka šī tiesību norma ir pārkāpta. Komisijai jāizvērtē fakti, lai citastarp konstatētu, vai, kad un kā ir notikusi īstenošana, jo tas ir viens no nosacījumiem, kas nosaka Regulas Nr. 139/2004 4. panta 1. punkta pārkāpuma esamību. Otrs nosacījums ir attiecīgā līguma noslēgšana.

18. Regulas Nr. 139/2004 7. panta 1. punktā galvenā uzmanība pievērsta pienākumam apturēt koncentrācijas. Tajā paredzēts, ka dalībnieki koncentrāciju nedrīkst sākt pirms tās paziņošanas vai līdz brīdim, kamēr to atzīst par atbilstošu iekšējam tirgum. Ievērojot piecu gadu noilguma termiņu [11], Regulas Nr. 139/2004 14. panta 2. punkta b) apakšpunkts ļauj Komisijai uzlikt naudas sodus par minētā aizlieguma pārkāpumiem. Komisijai jāizvērtē fakti, lai konstatētu, vai un kad koncentrācija ir īstenota. Īstenošanas apjoms un ilgums ir būtiski faktori, lai noteiktu jebkura

[9] Regulā Nr. 139/2004 ir paredzētas dažādas atkāpes un izņēmumi no paziņošanas un apturēšanas pienākumiem, kuri neattiecas uz šo apelācijas sūdzību.

[10] Padomes Regulas (EEK) Nr. 2988/74 (1974. gada 26. novembris) attiecībā uz noilguma termiņiem procesuālās darbībās un sankciju piemērošanā atbilstīgi Eiropas Ekonomikas kopienas transporta un konkurences noteikumiem (OV 1974, L 319, 1. lpp.) 1. pants.

[11] Turpat.

naudas soda apmēru, kas uzliekams par šī pienākuma neievērošanu [12]. Regulas Nr. 139/2004 7. panta 1. punkta pārkāpuma kontekstā līguma noslēgšanai nav noteikti jābūt noteicošai, jo tā šajā tiesību normā nav formāla prasība [13].

19. Tiesa ir noteikusi, ka Regulas Nr. 139/2004 14. panta 2. punkta a) un b) apakšpunktā ir paredzēta iespēja piemērot atsevišķus naudas sodus, ja Regulas Nr. 139/2004 4. panta 1. punkta un 7. panta 1. punkta pārkāpumi izdarīti vienlaikus, īstenojot koncentrāciju pirms tās paziņošanas [14]. Ja Komisijai ir aizdomas, ka dalībnieki i) nav laikus paziņojuši par koncentrāciju un ii) to īstenojuši pirms atļaujas saņemšanas, iespējams, ka pārklāsies faktiskie apstākļi, kuri tai ir jāizmeklē saskaņā ar i) un ii) apakšpunktu, proti, dalībnieku veikto darbību, kuras var būt uzskatāmas par īstenošanu, raksturs un laiks [15].

20. Kā, manuprāt, pareizi norādīts pārsūdzētā sprieduma 56., 57., 60., 63. un 64. punktā, saskaņā ar Tiesas judikatūru Regulas Nr. 139/2004 4. panta 1. punktā un 7. panta 1. punktā ir noteikti dažādi pienākumi: pirmais paredz savlaicīgu paziņošanu, savukārt otrais aizliedz priekšlaicīgu īstenošanu; tādējādi tiem ir autonomi mērķi [16]. Tie attiecas uz atšķirīgu rīcību, lai gan šīs rīcības esamību noteiktos gadījumos var konstatēt, atsaucoties uz tiem pašiem faktiem.

21. Ņemot vērā, ka Regulas Nr. 139/2004 4. panta 1. punktam un 7. panta 1. punktam ir autonomi mērķi, pirmo nevar uzskatīt par redundantu attiecībā pret otro. Kā norādīts pārsūdzētā sprieduma 54. un 55. punktā, saskaņā ar Tiesas judikatūru [17] Regulas Nr. 139/2004 7. panta 1. punkta pārkāpums ne vienmēr izraisa Regulas Nr. 139/2004 4. panta 1. punkta pārkāpumu. Ja paziņojums iesniegts laikus, koncentrācijas dalībnieki var veikt darbības, lai īstenotu šo koncentrāciju pēc paziņošanas, bet pirms atļaujas saņemšanas, un tādā gadījumā var būt būtisks tikai Regulas Nr. 139/2004 7. panta 1. punkts.

22. Apvienošanu regulēšanas mērķis ir nodrošināt, lai tās neizraisītu ilgstošas tirgus struktūras izmaiņas, kas samazina konkurenci. Regula Nr. 139/2004 ievieš ekskluzīvas kontroles sistēmu pār Kopienas mēroga koncentrācijām un aizliedz tādas koncentrācijas, kuras būtiski kavē efektīvu konkurenci. Ar atļauju uzlikt naudas sodu – ja tiek pārkāpts viens vai abi no minētajiem pienākumiem –, veicinot gan paziņošanas pienākuma, gan apturēšanas pienākuma ievērošanu, tiek nodrošināts, ka koncentrācijas nepaliek nepamanītas un tiek novērstas problēmas, kas rodas, atceļot koncentrācijas, kuras izraisa problēmas. Tādējādi ir skaidrs, cik svarīgi ir ievērot katru no šiem pienākumiem, kurus ietver Regulā Nr. 139/2004 paredzētais obligātas paziņošanas un iepriekšējās atļaujas režīms [18]. *Altice* neizvirza nevienu pārliecinošu argumentu, kas varētu atspēkot šo pieeju. Šis secinājums atspoguļo pārsūdzētā sprieduma pamatojumu un atbilst Tiesas judikatūrai, uz kuru šajā spriedumā ir ietverta atsauce, noraidot *Altice* iebildi par prettiesiskumu attiecībā uz Regulas Nr. 139/2004 4. panta 1. punktu un 14. panta 2. punkta a) apakšpunktu.

[12] Apstrīdētā lēmuma 595. apsvērums.

[13] Tas nenozīmē, ka nevar ņemt vērā līguma noteikumus, ja tie ir būtiski vērtējumā par to, vai īstenošana ir notikusi.

[14] Spriedums, 2020. gada 4. marts, *Marine Harvest*/Komisija (C-10/18 P, EU:C:2020:149, 106. punkts).

[15] Skat., piemēram, apstrīdētā lēmuma 490. apsvērumu, kurā Komisija atsaucas uz pierādījumiem, kas iesniegti saistībā ar Regulas Nr. 139/2004 7. panta 1. punkta piemērošanu, lai novērtētu, vai ir pārkāpts Regulas Nr. 139/2004 4. panta 1. punktā paredzētais pienākums.

[16] Spriedums, 2020. gada 4. marts, *Marine Harvest*/Komisija (C-10/18 P, EU:C:2020:149, 103. un 104. punkts). *Altice* norāda, ka Regulas Nr. 139/2004 4. panta 1. punktā un 7. panta 1. punktā paredzēto pienākumu mērķis ir nodrošināt efektīvu koncentrāciju kontroli. Kā norāda Padome, precīzāk tas ir raksturojams kā Regulas Nr. 139/2004 visaptverošs mērķis. *Altice* pieeja nepalīdz detalizēti novērtēt, vai 4. panta 1. punktā un 7. panta 1. punktā paredzētajiem pienākumiem ir autonomi mērķi.

[17] Spriedums, 2020. gada 4. marts, *Marine Harvest*/Komisija (C-10/18 P, EU:C:2020:149, 101., 102. un 109. punkts).

[18] Skat. Regulas Nr. 4064/89 divdesmit pirmo un divdesmit sesto apsvērumu. Skat. arī spriedumus, 2018. gada 31. maijs, *Ernst & Young* (C-633/16, EU:C:2018:371, turpmāk tekstā – "spriedums *Ernst & Young*", 41. un 42. punkts un tajos minētā judikatūra), un 2020. gada 4. marts, *Marine Harvest*/Komisija (C-10/18 P, EU:C:2020:149, 109. punkts).

23. Visbeidzot, nepiekrītu *Altice* apgalvojumam, ka Vispārējā tiesa neesot izskatījusi tās argumentus un iesniegtos pierādījumus saistībā ar dubultas sodīšanas aizliegumu un tiesību normu kolīziju vai pārkāpumu kopību. Šķiet, ka Vispārējā tiesā *Altice* šos argumentus izvirzījusi, pamatojoties uz pieņēmumu, ka ar Regulas Nr. 139/2004 4. panta 1. punktu un 7. panta 1. punktu "tiek aizsargātas tās pašas tiesiskās intereses"[19]. Pārsūdzētā sprieduma 56. un 57. punktā šis pieņēmums tika aplūkots pirms minēto argumentu noraidīšanas[20].

24. Jāpiebilst, ka, ciktāl tie attiecas uz tādiem jēdzieniem kā "tiesību normu kolīzija", "viltus (šķietama) tiesību normu kolīzija" un "pilnīgas īstenošanas princips", *Altice* iebildumi ir neprecīzi[21]. *Altice* skatījumā šie saistītie jēdzieni un "dubultās sodīšanas" aizliegums, ko tie šķietami ietver, ir daļa no dalībvalstu kopīgajām tiesību tradīcijām un tādējādi veido vispārējos Savienības tiesību principus. Kā pierādījumu Vispārējā tiesā *Altice* iesniedza piecus juridiskus atzinumus, lai parādītu, kā šie jēdzieni tiek interpretēti un piemēroti Beļģijas, Spānijas, Francijas, Itālijas un Portugāles krimināltiesību sistēmās. No šiem atzinumiem izriet divas tēzes. Pirmkārt, minēto dalībvalstu krimināltiesību sistēmās ir ietverti dažādi noteikumi, kas piemērojami situācijās, kad, piemēram, "tā pati rīcība" vai "vieni un tie paši fakti" izraisa vairāku tiesību normu pārkāpumus; uzvedība ir saistīta ar "loģisku saikni" vai "līdzīgu nolūku"; pārkāpums ietver uzvedību, kas ietverta citā pārkāpumā; "vispārīgi pārkāpumi" ir ieskaitīti vai tiek uzskatīti par pakārtotiem "speciālajiem pārkāpumiem", un "smagi pārkāpumi" absorbē "mazāk smagus pārkāpumus". Otrkārt, šādām situācijām piemērojamie valsts tiesību akti ir balstīti uz procesuāla taisnīguma, likumības, sodu samērīguma un *ne bis in idem*[22] principiem vai izpauž tos, un tie visi ir nostiprināti Savienības tiesībās[23].

25. Pašreizējā situācijā gandrīz visas atsauces uz jēdzieniem, uz kuriem pamatojas *Altice*, atrodamas spriedumos par koncentrāciju īstenošanu. Tikai dažos Eiropas Cilvēktiesību tiesas spriedumos tie garāmejot minēti saistībā ar atsaucēm uz valsts tiesību aktiem. Tā kā šiem jēdzieniem nav precīzas un kopīgas definīcijas, vienprātības, ka tie un no tiem izrietošās sekas ir daļa no dalībvalstu tiesību tradīcijām, un norāžu, ka tie aizpilda nosakāmu lakūnu Savienības tiesībās, neesmu pārliecināts, ka šīs lietas kontekstā būtu lietderīgi vai saprātīgi piemērot vai atbalstīt šos jēdzienus.

26. Ņemot vērā iepriekš minēto, iesaku Tiesai pirmo apelācijas pamatu noraidīt.

27. Tā kā otrajā apelācijas pamatā *Altice* izvirza tos pašus argumentus, jāsecina, ka tas jānoraida tādu pašu iemeslu dēļ.

28. *Altice* argumentiem par naudas sodu samērīgumu pievērsīšos sadaļā par sesto apelācijas pamatu.

[19] Pārsūdzētā sprieduma 51. punkts.

[20] Pārsūdzētā sprieduma 51.–67. punkts, kuri attiecas uz iebildi par prettiesiskumu.

[21] Saprotu, ka *Altice* neapstrīd pārsūdzētā sprieduma 326.–330. punktu, kuros aplūkota ieskaita principa (*Anrechnungsprinzip*) Vācijas tiesībās piemērošana.

[22] Tiesa ir nospriedusi, ka *ne bis in idem* princips nav piemērojams, kad sodus par Regulas Nr. 139/2004 4. panta 1. punkta un 7. panta 1. punkta pārkāpumiem viena un tā pati iestāde piemēro ar vienu un to pašu lēmumu, kā tas bija šajā gadījumā (spriedums, 2020. gada 4. marts, *Marine Harvest*/Komisija (C-10/18 P, EU:C:2020:149, 78. punkts). Kad *Altice* tika lūgts komentēt minēto spriedumu, tā informēja Vispārējo tiesu, ka vairs neizvirza savu pamatu, kas balstīts uz *ne bis in idem* principu.

[23] Līdzīgā nozīmē skat. Komisijas Zaļo grāmatu par kriminālsankciju tuvināšanu, savstarpēju atzīšanu un izpildi Eiropas Savienībā (COM(2004) 334, galīgā redakcija), 3.1.1.7. iedaļa.

B. Par trešo, ceturto un piekto pamatu: koncentrācijas īstenošana

1. Trešais pamats: īstenošanas jēdziens

a) Argumentu kopsavilkums

29. Šis pamats attiecas uz vienošanām, kas panāktas pirms darījuma noslēgšanas. Tas ietver trīs daļas. Pirmkārt, *Altice* apgalvo, ka pārsūdzētajā spriedumā esot jaukti jēdzieni "koncentrācija" Regulas Nr. 139/2004 3. panta 2. punktā un "īstenošana" šīs regulas 4. panta 1. punktā un 7. panta 1. punktā. Tā apgalvo, ka īstenošana varēja notikt tikai tad, kad *Altice* tika nodotas mērķuzņēmuma akcijas, un tas noticis pēc tam, kad Komisija bija atzinusi koncentrāciju par saderīgu ar iekšējo tirgu. Šo faktu pierādot arī apstāklis, ka gadījumā, ja Komisija būtu aizliegusi koncentrāciju vai dalībnieki būtu nolēmuši atteikties no darījuma, nebūtu bijuši vajadzīgi pasākumi saskaņā ar Regulas Nr. 139/2004 8. panta 4. punktu, lai atjaunotu pirms akciju pirkuma līguma parakstīšanas esošo konkurences stāvokli [24]. Pārsūdzētajā spriedumā *Altice* argumenti šajā jautājumā esot sagrozīti [25].

30. Otrkārt, pārsūdzētajā spriedumā esot pieļauta kļūda, kad tika uzskatīts, ka pirms darījuma noslēgšanas panāktās vienošanās ir uzskatāmas par daļēju īstenošanu, jo Vispārējā tiesa nav atspēkojusi argumentu, ka šīs vienošanās neradīja ilgtermiņa kontroles maiņu. Tās ilga nepilnus piecus mēnešus, un akciju pirkuma līgumā bija noteikts to konkrēts beigu datums. Vispārējā tiesa esot arī pieļāvusi tiesību kļūdu, uzskatot, ka sprieduma *Ernst & Young* 49. punktā izklāstītajiem apsvērumiem nav nozīmes.

31. Treškārt, *Altice* apgalvo, ka pārsūdzētajā spriedumā esot kļūdaini uzskatīts, ka pirms darījuma noslēgšanas panāktajām vienošanām bija jāsaglabā mērķuzņēmuma vērtība, lai tās varētu būt uzskatāmas par papildinošām Komisijas Paziņojuma par ierobežojumiem, kas tieši saistīti un nepieciešami koncentrāciju īstenošanai [26], izpratnē. Šajā gadījumā pirms darījuma noslēgšanas panāktās vienošanās ietilpstot minētā paziņojuma piemērošanas jomā, jo tām bija likumīga loma iegādātā uzņēmuma integritātes nodrošināšanā starp parakstīšanu un noslēgšanu un tās lika pamatus šā uzņēmuma integrācijai *Altice* [27].

32. Komisija norāda, ka *Altice* neapstrīd pārsūdzētā sprieduma konstatējumus, ka tā ir īstenojusi koncentrāciju, faktiski īstenojot izšķirošu ietekmi uz mērķuzņēmumu – pretēji iespējai to darīt –, pirms Komisija bija atzinusi to par saderīgu ar iekšējo tirgu. Tā kā konstatējumi saistībā ar izšķirošas ietekmes faktisku īstenošanu ir pietiekami, lai pamatotu pārsūdzētā sprieduma rezolutīvo daļu, proti, "pārējā daļā prasību noraidīt", apelācijas pamats, kas balstīts uz *Altice* spēju īstenot izšķirošu ietekmi, ir neefektīvs un tāpēc noraidāms. Katrā ziņā Komisija apstrīd visus *Altice* argumentus trešā apelācijas pamata atbalstam.

[24] Pārsūdzētā sprieduma 69.–89., 96., 132. un 144. punkts.

[25] Pārsūdzētā sprieduma 87. punkts.

[26] OV 2005, C 56, 24. lpp.

[27] Pārsūdzētā sprieduma 102.–105., 117., 120., 121., 130. un 131. punkts.

b) Izvērtējums

33. Nepiekrītu Komisijas apgalvojumam, ka trešais apelācijas pamats pilnībā vai daļēji ir neefektīvs. *Altice* apstrīdēja apstrīdētā lēmuma konstatējumu, ka pirms darījuma noslēgšanas panāktās vienošanās deva tai iespēju īstenot izšķirošu ietekmi. Vispārējās tiesas pamatojums un secinājumi par šo punktu netika iekļauti pilnīguma labad un ir daļa no pamatojuma, kura rezultātā prasība tika noraidīta [28].

34. Attiecībā uz trešā apelācijas pamata pirmo daļu Tiesas judikatūrā nostiprinātas divas pamatatziņas. Regulas Nr. 139/2004 7. panta 1. punktā īstenošanas aizliegums ir ierobežots ar koncentrācijām, kas definētas minētās regulas 3. pantā [29]. Saskaņā ar pēdējo minēto tiesību normu uzskatāms, ka koncentrācija rodas, ja notiek ilgtermiņa kontroles maiņa apvienošanas vai iegādes dēļ; par kontroli uzskata tiesības, līgumus vai citus līdzekļus, kas dod iespēju izšķiroši ietekmēt uzņēmumu. Koncentrācija Regulas Nr. 139/2004 7. panta izpratnē notiek, tiklīdz viens no koncentrācijas dalībniekiem īsteno darbības vai darījumus, kas veicina ilgtermiņa kontroles maiņu mērķuzņēmumā [30]. Šīs atziņas attiecas arī uz Regulas Nr. 139/2004 4. panta 1. punktu.

35. Pretēji *Altice* apgalvojumiem nekas piemērojamajās Regulas Nr. 139/2004 tiesību normās vai to Tiesas interpretācijā neliecina, ka iespēja īstenot izšķirošu ietekmi tiek piešķirta tikai ar mērķuzņēmuma akciju nodošanu pircējam. Šāda situācija turklāt skaidri izriet no Regulas Nr. 139/2004 3. panta 2. punkta b) apakšpunkta un Komisijas Konsolidētā jurisdikcijas paziņojuma saskaņā ar Padomes Regulu (EK) Nr. 139/2004 par kontroli pār uzņēmumu koncentrāciju [31]. Tādējādi Vispārējā tiesa ir pareizi lēmusi, ka kontroles maiņa varēja rasties tāpēc, ka akciju pirkuma līgums no tā parakstīšanas dienas deva *Altice* iespēju īstenot izšķirošu ietekmi uz mērķuzņēmumu [32].

36. Regulas Nr. 139/2004 8. panta 4. punktā ir paredzēts, ka Komisija var pieprasīt attiecīgajam uzņēmumam likvidēt koncentrāciju, izmantojot akciju pārdošanu vai citus atjaunojošus pasākumus. Kā pareizi norādījusi Vispārējā tiesa [33], minētajā tiesību normā nav definēts koncentrācijas jēdziens. Pretēji tam, ko apgalvo *Altice*, tajā nav arī definēts īstenošanas jēdziens. *Altice* tādējādi kļūdās, ar šādu pamatojumu apgalvojot, ka īstenošana notiek tikai tādos apstākļos, kad Komisija var pieprasīt likvidējošos pasākumus Regulas Nr. 139/2004 8. panta 4. punkta izpratnē.

37. Arī *Altice* apgalvojums, ka pārsūdzētā sprieduma 87. punktā esot sagrozīts tās arguments, nav pamatots. *Altice* paskaidro, ka tās prasības pieteikuma Vispārējai tiesai 47. punktā tā atsaukusies uz *īstenošanu*, savukārt pārsūdzētā sprieduma 87. punktā ir atsauce uz *Altice* argumentu, ka tikai darījumi, attiecībā uz kuriem jāveic "likvidēšanas" pasākumi Regulas Nr. 139/2004 8. panta 4. punkta izpratnē, liecinot par *koncentrācijas* esamību [34]. Kā minēts šo secinājumu 36. punktā, minētajā tiesību normā nav definēti koncentrācijas vai īstenošanas jēdzieni. Vispārējās tiesas secinājums katrā ziņā ir pareizs, pat ja vārds "koncentrācija" tiek aizstāts ar vārdu "īstenošana" [35].

[28] Spriedums, 2020. gada 18. jūnijs, Komisija/RQ (C-831/18 P, EU:C:2020:481, 52. un 53. punkts un tajos minētā judikatūra). Tas, ka Komisija varēja nonākt pie tāda paša secinājuma par Regulas Nr. 139/2004 pārkāpumu, neatsaucoties uz *Altice* spēju īstenot izšķirošu ietekmi, ir cits jautājums.

[29] Spriedums *Ernst & Young*, 43. un 44. punkts.

[30] Spriedums *Ernst & Young*, 45.–47. un 52. punkts.

[31] OV 2008, C 95, 1. lpp. ("Jurisdikcijas paziņojums"), 18.–21. un 61. punkts.

[32] Pārsūdzētā sprieduma 77. punkts un 84. punkta pēdējais teikums.

[33] Pārsūdzētā sprieduma 87. punkts.

[34] Mans izcēlums.

[35] Spriedums, 2017. gada 11. maijs, *Dyson*/Komisija (C-44/16 P, EU:C:2017:357, 30. un 31. punkts un tajos minētā judikatūra).

38. Runājot par aplūkojamā pamata otro daļu, pārsūdzētā sprieduma 85. un 94.–97. punktā ir izvērtēts pirms darījuma noslēgšanas panākto vienošanos ilgums. Vispārējā tiesa ir nošķirusi pasākumus, kuri veicina kontroles maiņu un kuriem nav jābūt ilgtermiņa, un kontroles maiņu pašu par sevi, kurai, lai notiktu koncentrācija, jābūt ilgtermiņa. Šī analīze, ņemot vērā Tiesas judikatūru [36], ir pareiza. Tāpēc nav būtiski, ka *Altice* pirms darījuma noslēgšanas panāktās vienošanās izmantojusi, lai īstenotu mērķuzņēmuma kontroli četrus mēnešus un vienpadsmit dienas.

39. Konkrētajos šīs lietas apstākļos visas šaubas par kontroles maiņas ilgtermiņa raksturu turklāt kliedē novērojums, ka akciju nodošana saskaņā ar akciju pirkuma līgumu nemanāmi paveikusi mērķuzņēmuma kontroles maiņu, kas notika, kad akciju pirkuma līgums tika parakstīts un *Altice* atbilstoši pirms darījuma noslēgšanas panāktajām vienošanām faktiski īstenoja izšķirošu ietekmi uz mērķuzņēmuma uzņēmējdarbības aspektiem. Pēc tam, kad mērķuzņēmuma akcijas tika nodotas *Altice*, tai vairs nebija jāpaļaujas uz līguma noteikumiem, lai kontrolētu mērķuzņēmuma uzņēmējdarbību. Tāpēc fakti neatbalsta *Altice* apgalvojumu, ka kontroles maiņa bijusi īslaicīga.

40. Runājot par *Altice* argumentu, kas balstīts uz sprieduma *Ernst & Young* 49. punktā noteikto kritēriju piemērošanu, minētajā punktā ir norādīts, ka Regulas Nr. 139/2004 7. panta darbības jomā neietilpst tādu darbību īstenošana, kurām nav tiešas funkcionālas saiknes ar koncentrācijas īstenošanu un kuras tādējādi nav nepieciešamas, lai radītu kontroles maiņu. *Altice* apgalvo, ka pirms darījuma noslēgšanas panāktās vienošanās bija nevajadzīgas, tām nebija funkcionālas saiknes ar akciju nodošanu un tāpēc tās neietilpst minētās tiesību normas piemērošanas jomā.

41. Komisija pareizi norāda, ka sprieduma *Ernst & Young* 49. punktā izklāstītā situācija, kas detalizētāk aprakstīta minētā sprieduma 47. un 48. punktā, bija situācija, kad koncentrācija tika panākta, "veicot daļējas secīgas darbības" un ar "darījum[iem], kas ir cieši saistīti tādējādi, ka tie ir savstarpēji nosacīti vai izpaužas kā vairāku vērtspapīru darījumu sērija saprātīgi īsā laika periodā". Kā minēts pārsūdzētā sprieduma 98.–100. punktā, tāda faktiskā situācija neattiecas uz šo gadījumu. Sprieduma *Ernst & Young* 49. punkta kritērijiem, lai vērtētu, vai papildinošas vai sagatavojošas darbības ir uzskatāmas par koncentrācijas īstenošanu ar secīgām darbībām, tādējādi nav nozīmes.

42. Runājot par trešo daļu, nepiekrītu *Altice* apgalvojumam, ka pārsūdzētajā spriedumā ir kļūdaini uzskatīts, ka pirms darījuma noslēgšanas panāktajām vienošanām bija jāsaglabā mērķuzņēmuma vērtība, lai tās varētu būt uzskatāmas par papildinošām Komisijas Paziņojuma par ierobežojumiem, kas tieši saistīti un nepieciešami koncentrāciju īstenošanai, izpratnē. Pārsūdzētā sprieduma 102. un 103. punktā ir atstāta iespēja izmantot kritērijus, kuri nav uzņēmuma vērtības saglabāšana. 104. punktā minēts, ka *Altice* nav sniegusi pierādījumus tam, ka ir pastāvējis mērķuzņēmuma komerciālas integritātes, nevis vērtības aizskāruma risks. Tādējādi *Altice* arguments balstās uz nepareizu pārsūdzētā sprieduma izpratni.

43. Ņemot vērā minēto, ierosinu Tiesai trešo apelācijas pamatu noraidīt.

[36] Spriedums *Ernst & Young*, 52. punkts.

2. *Ceturtais pamats: veto tiesību jēdziens*

a) Argumentu kopsavilkums

44. *Altice* apgalvo, ka pārsūdzētā sprieduma 91.–169. punktā esot pieļauta kļūda, vērtējot pirms darījuma noslēgšanas panāktās vienošanās, kuras saskaņā ar apstrīdētajā lēmumā ietverto raksturojumu deva *Altice* "veto tiesības", pieņemot stratēģiskus lēmumus, kas ietekmē mērķuzņēmumu. *Altice* atsaucas uz Jurisdikcijas paziņojuma 18. un 54. punktu, kuros paredzēts, ka kontroli uz līguma pamata var iegūt vienīgi tad, ja attiecīgajiem uzņēmumiem ir "veto tiesības pār stratēģiskiem uzņēmuma lēmumiem", proti, "pilnvaras bloķēt stratēģisku lēmumu pieņemšanu". *Altice* skatījumā akciju pirkuma līgums nedeva tai minētās pilnvaras, jo vienīgi pirms darījuma noslēgšanas panāktajās vienošanās tika pieprasīta tās piekrišana. Minētās piekrišanas nedošana nevarēja "radīt bezizejas stāvokli", jo vienīgais līdzeklis pret to vienošanos neievērošanu, kuras panāktas pirms darījuma noslēgšanas, bija zaudējumu atlīdzība. Tādējādi Vispārējā tiesa esot pieļāvusi tiesību kļūdu, noraidot *Altice* iebildumu par apstrīdēto lēmumu.

45. To pašu iemeslu dēļ pakārtoti *Altice* apgalvo, ka Vispārējā tiesa esot sagrozījusi pierādījumus, secinādama, ka pirms darījuma noslēgšanas panāktās vienošanās piešķīra *Altice* veto tiesības. Tas savukārt nozīmē, ka pārsūdzētā sprieduma 170.–215. punktā ietvertais vērtējums, kas attiecas uz apstrīdētā lēmuma 4.2.1. iedaļu un balstās uz secinājumu, ka *Altice* bija veto tiesības pār minētajiem stratēģiskajiem lēmumiem, ir nepareizs. Tādējādi Vispārējā tiesa kļūdaini esot secinājusi, ka pirms darījuma noslēgšanas panāktās vienošanās uzskatāmas par īstenošanu Regulas Nr. 139/2004 4. panta 1. punkta un 7. panta 1. punkta izpratnē.

46. Komisija nepiekrīt minētajiem argumentiem.

b) Izvērtējums

47. Šajā pamatā tiek iebilsts pret kļūdām pārsūdzētā sprieduma 91.–215. punktā. Pretēji Tiesas procesuālajām prasībām[37] tik plaša atsauce neļauj tai noteikt, kurus pārsūdzētā sprieduma elementus *Altice* apstrīd[38]. Tiesas sēdē *Altice* identificēja pārsūdzētā sprieduma 111., 114., 123.–125. un 131. punktu kā galvenos punktus, kurus tā apstrīd.

48. *Altice* atsaucas uz Jurisdikcijas paziņojuma 18. un 54. punktu, apgalvojot, ka Vispārējā tiesa ir pieļāvusi tiesību kļūdu, apstiprinādama Komisijas secinājumu, ka pirms darījuma noslēgšanas panāktās vienošanās piešķīra *Altice* veto tiesības noteiktās jomās. Konkrētāk, Vispārējā tiesa esot nepareizi interpretējusi minētajā paziņojumā ietverto veto tiesību jēdzienu.

49. Jurisdikcijas paziņojumā ir sniegtas norādes, lai ļautu uzņēmumiem pirms jebkādas saziņas ar Komisiju noskaidrot, vai un kādā mērā Savienības apvienošanu kontroles režīms var attiekties uz to darbībām. Tas neskar interpretāciju, kuru varētu sniegt Tiesa vai Vispārējā tiesa[39].

[37] Skat., piemēram, spriedumu, 2021. gada 23. novembris, Padome/*Hamas* (C-833/19 P, EU:C:2021:950, 50. punkts un tajā minētā judikatūra).

[38] Šis apsvērums vienlīdz attiecas uz sestā apelācijas pamata otro daļu.

[39] Spriedums, 2017. gada 18. janvāris, *Toshiba*/Komisija (C-623/15 P, nav publicēts, EU:C:2017:21, 67. un 71. punkts un tajos minētā judikatūra).

50. Vispirms aplūkošu Jurisdikcijas paziņojuma 54. punktu, kas ievada iedaļu par vienpersonīgas kontroles iegūšanu. Uzmanīgs šīs iedaļas lasījums liecina, ka tajā analizētas divas atšķirīgas situācijas. Šī paziņojuma 54.–60. punkts attiecas uz *de jure* vienpersonīgas kontroles iegūšanu ar balsstiesībām, parasti iegūstot mērķuzņēmumā vairākuma vai mazākuma līdzdalību. Savukārt 61. punkts attiecas uz *de facto* vienpersonīgas kontroles iegūšanu ar aktīvu pirkšanu vai ar līgumiskiem līdzekļiem. Atsauces 54. punktā uz akcionāra spēju "uzlikt veto stratēģiskiem lēmumiem", "bloķēt stratēģisku lēmumu pieņemšanu" un uz akcionāriem, kuri spēj "radīt bezizejas stāvokli", parādās saistībā ar balsstiesībām, kas saistītas ar akcijām. Tādējādi tās nesniedz veto tiesību definīciju vai aprakstu, kas būtu noteicošs, vērtējot aplūkotās tiesības, kuras izriet no līguma. Tāpēc Vispārējā tiesa pamatoti ir uzskatījusi, ka šī paziņojuma 54. punktam nav nozīmes, vērtējot pirms darījuma noslēgšanas panāktās vienošanās [40].

51. Jurisdikcijas paziņojuma 18. punktā ir paredzēts – lai piešķirtu kontroli uz līguma pamata, "līgumam ir jārada līdzīga kontrole pār cita uzņēmuma vadību un resursiem kā akciju vai aktīvu iegādes gadījumā". Ir sniegi daži piemēri, no kuriem pēdējais atsaucas uz "veto tiesībām" tādu līgumu kontekstā, kuri var radīt "kopīgas kontroles situāciju, ja aktīvu īpašniekam un vadību kontrolējošajam uzņēmumam ir veto tiesības pār stratēģiskiem uzņēmuma lēmumiem". Divi šā paziņojuma 22. zemsvītras piezīmē minētie apvienošanās lēmumi ilustrē šo atziņu. Pirmais attiecas uz viesnīcu grupas iegādi. Vienam uzņēmumam, kopuzņēmumam, piederētu viesnīcas. Otrs uzņēmums tās pārvaldītu saskaņā ar pārvaldības līgumu. Uzņēmumiem bija jāapstiprina pārvaldības sabiedrības darbības plāni attiecībā uz viesnīcām. Ja puses nevarētu vienoties, tās nodotu strīdu izskatīšanai ārējam šķīrējtiesnesim, tādējādi novēršot bezizejas stāvokli [41].

52. No šī pārskata skaidri izriet, ka termins "veto tiesības" šajā Jurisdikcijas paziņojuma daļā ir izmantots, lai aprakstītu situāciju, kad darījuma puses vienojas, ka pircēja piekrišana ir nepieciešama noteiktiem uzņēmējdarbības lēmumiem, kuri ietekmē mērķuzņēmumu. Ciktāl pārsūdzētajā spriedumā ir tieši vai netieši atbalstīts apstrīdētajā lēmumā izmantotais termina "veto tiesības" lietojums, lai aprakstītu kārtību, kuru ietvērušas pirms darījuma noslēgšanas panāktās vienošanās, tajā nav kļūdu.

53. *Altice* pakārtotais iebildums, kas pamatots ar līdzīgiem argumentiem, ka Vispārējā tiesa esot sagrozījusi pierādījumus, faktiski apšauba Vispārējās tiesas izdarīto faktu vērtējumu, bet to nav atļauts darīt apelācijas instancē [42]. Turklāt tas balstās uz pieņēmumu, ka pirms darījuma noslēgšanas panāktās vienošanās nepiešķīra "veto tiesības", un to es ierosinu Tiesai noraidīt šo secinājumu 50.–52. punktā minēto iemeslu dēļ.

54. Ņemot vērā minēto, ierosinu Tiesai ceturto apelācijas pamatu noraidīt.

3. Piektais pamats: informācijas apmaiņa

a) Argumentu kopsavilkums

55. Lai apstrīdētu Vispārējās tiesas konstatējumus attiecībā uz informācijas apmaiņu, *Altice* izvirza trīs argumentācijas.

[40] Pārsūdzētā sprieduma 123.–125. punkts.

[41] Lieta COMP/M.3858 – *Lehman Brothers*/*SCG*/*Starwood*/*Le Meridien*, 2005. gada 20. jūlijs, 7.–10. punkts. Otrais Jurisdikcijas paziņojuma 22. zemsvītras piezīmē minētais apvienošanās lēmums (Lieta IV/M.126 – *Accor*/*Wagon-Lits*, 1992. gada 28. aprīlis) nav pietiekami detalizēts, lai no tā varētu izdarīt noderīgus secinājumus šīs apelācijas vajadzībām.

[42] Spriedums, 2017. gada 11. maijs, *Dyson*/Komisija (C-44/16 P, EU:C:2017:357, 30. un 31. punkts un tajos minētā judikatūra).

56. Piektā pamata pirmajā daļā *Altice* apgalvo, ka pārsūdzētā sprieduma 226., 235. un 236. punktā esot sagrozīta apstrīdētā lēmuma 470., 479. un 482. apsvēruma nozīme, uzskatot, ka šajos apsvērumos nav norādīts, ka informācijas apmaiņa starp *Altice* un mērķuzņēmumu pārkāpusi Regulas Nr. 139/2004 4. panta 1. punktu un 7. panta 1. punktu. Vispārējās tiesas veiktā šo apsvērumu interpretācija esot nepamatota, jo apstrīdētā lēmuma teksts nepārprotami apstiprina, ka Komisija ir secinājusi, ka informācijas apmaiņa pati par sevi nav uzskatāma par izšķirošas ietekmes īstenošanu.

57. Piektā pamata otrajā daļā *Altice* apgalvo, ka Vispārējā tiesa neesot ņēmusi vērā faktu, ka informācijas apmaiņa varētu pārkāpt LESD 101. pantu, kas paredz *ex post* ieviešanas sistēmu. Secinājums, ka uz informācijas apmaiņu attiecas Regulas Nr. 139/2004 *ex ante* kontroles sistēma, ja tā notiek situācijās, kas galu galā izraisa koncentrāciju, bet, ja kontrole nemainās, pārvēršas par LESD 101. panta pārkāpumiem, ir anomāls un neatbilst Tiesas judikatūrai, saskaņā ar kuru Regulas Nr. 139/2004 7. panta darbības jomai nevajadzētu ierobežot Padomes Regulas (EK) Nr. 1/2003 (2002. gada 16. decembris) par to konkurences noteikumu īstenošanu, kas noteikti [LESD 101.] un [102.] pantā [43], darbības jomu.

58. Piektā pamata trešajā daļā tiek apgalvots, ka pārsūdzētajā spriedumā neesot paskaidrots, kādā veidā informācijas apmaiņa būtu nepieciešama, lai panāktu ilgtermiņa kontroles maiņu vai veidotu tiešu saikni ar koncentrācijas īstenošanu, kad *Altice* iegādājās mērķuzņēmuma akcijas. Tādējādi Vispārējā tiesa neesot ievērojusi sprieduma *Ernst & Young* 49. punkta prasības.

59. Komisija apstrīd šos argumentus.

b) Izvērtējums

60. Runājot par apgalvoto pierādījumu sagrozīšanu, faktu konstatējumi ir vienīgi Vispārējās tiesas kompetencē. Ja tās materiāltiesiskie konstatējumi nav nepareizi, nav tiesību kļūdas, kura būtu jāvērtē Tiesai [44].

61. Apstrīdētā lēmuma 470. apsvērumā ir minēts, ka "šādas sensitīvas un detalizētas informācijas saņemšana [..] ārpus jebkādām komandas vienošanām novietoja *Altice* tādā pozīcijā, it kā tā jau kontrolētu [mērķuzņēmumu], un tāpēc tai būtu tiesības pieprasīt un saņemt šādu informāciju". Apstrīdētā lēmuma 473. apsvērumā – iedaļas, kurā iekļauts 470. apsvērums, noslēguma punktā – ir paredzēts: "Komisija uzskata, ka apstāklis, ka *Altice* pieprasīja un saņēma stratēģisku informāciju par mērķuzņēmuma galvenajiem darbības rādītājiem [(*KPI – key performance indicators*)] un turpmāko cenu politiku, *vēl jo vairāk parāda*, ka *Altice* bija izšķiroša ietekme uz [..]." [45]

62. Apstrīdētā lēmuma 479. apsvērums ir pirmais punkts iedaļā "Secinājums par [Regulas Nr. 139/2004] 7. panta 1. punkta pārkāpumu". Tajā paredzēts, ka apstrīdētā lēmuma 4.2. iedaļā aprakstītie akciju pirkuma līguma noteikumi un *Altice* rīcība no parakstīšanas dienas ir pielīdzināma darījuma priekšlaicīgai īstenošanai. Apstrīdētā lēmuma 4.2. iedaļa "*Altice* ietekme uz objektu" ietver 178.–478. apsvērumu. Vispirms šajā iedaļā aplūkota *Altice* loma objekta tirdzniecības lēmumos (4.2.1. iedaļa, 178.–377. apsvērums) un pēc tam komerciāli sensitīvas

[43] OV 2003, L 1, 1. lpp.

[44] Spriedums, 2017. gada 11. maijs, *Dyson*/Komisija (C-44/16 P, EU:C:2017:357, 30. un 31. punkts un tajos minētā judikatūra).

[45] Mans izcēlums. Skat. arī apstrīdētā lēmuma 477. un 478. apsvērumu.

informācijas apmaiņa starp *Altice* un objektu (4.2.2. iedaļa, 378.–478. apsvērums). Šā lēmuma 482. apsvērumā ir secināts, ka visa 4.2. iedaļā aprakstītā rīcība uzskatāma par faktisku izšķirošas ietekmes īstenošanu.

63. No apstrīdētā lēmuma 470., 479. un 482. apsvēruma teksta tādējādi ir skaidrs, ka Komisija nav secinājusi, ka informācijas apmaiņa starp *Altice* un mērķuzņēmumu pati par sevi būtu Regulas Nr. 139/2004 4. panta 1. punkta un 7. panta 1. punkta pārkāpums. Konteksts, kādā ietverti minētie apsvērumi, apstiprina šo viedokli. Tādējādi Vispārējā tiesa nav sagrozījusi faktus, uzskatīdama, ka Komisija nav secinājusi, ka informācijas apmaiņa pati par sevi ir pietiekama, lai konstatētu Regulas Nr. 139/2004 4. panta 1. punkta un 7. panta 1. punkta pārkāpumu [46], un ka Komisija apstrīdētā lēmuma 478. apsvērumā ir pamatoti secinājusi, ka informācijas apmaiņa palīdz pierādīt, ka *Altice* ir īstenojusi izšķirošu ietekmi uz konkrētiem mērķuzņēmuma darbības aspektiem [47].

64. Argumenti, kurus *Altice* izvirza šī pamata otrajā daļā un kuri attiecas uz LESD 101. panta piemērošanu, būtībā ir kļūdaini. Neatkarīgi no šī pamata pirmajā daļā izvirzītā iebilduma, kas balstās uz apgalvoto pierādījumu sagrozīšanu un ko ierosinu Tiesai noraidīt, *Altice* neapstrīd Vispārējās tiesas konstatējumu, ka informācijas apmaiņa palīdzēja pierādīt, ka *Altice* ir īstenojusi izšķirošu ietekmi uz mērķuzņēmuma uzņēmējdarbības aspektiem. Informācijas apmaiņa raksturoja piekrišanas kārtību, kuru ietvēra pirms darījuma noslēgšanas panāktās vienošanās, un bija *Altice* izšķirošās ietekmes uz mērķuzņēmumu īstenošanas neatņemama sastāvdaļa [48]. Būtu neloģiski un pat prettiesiski [49], ja Komisija neņemtu vērā informācijas apmaiņu, vērtējot citu rīcību saskaņā ar Regulas Nr. 139/2004 4. panta 1. punktu un 7. panta 1. punktu, un tā vietā izvērtētu to atsevišķi saskaņā ar LESD 101. pantu.

65. Tāpēc arguments, kas attiecas uz sprieduma *Ernst & Young* 49. punktā noteikto apsvērumu piemērošanu, ir jānoraida, pamatojoties uz šo secinājumu 41. punktā izklāstītajiem iemesliem.

66. Ņemot vērā minēto, ierosinu Tiesai piekto apelācijas pamatu noraidīt.

C. Par sesto pamatu: naudas sodu vērtējums

67. *Altice* sestajam pamatam ir četras daļas. Tās var klasificēt četrās plašās kategorijās: i) vai pārkāpumi tika izdarīti nolaidības dēļ; ii) Vispārējās tiesas pamatojums; iii) apgalvojums, ka, tā kā pārkāpumi ir atšķirīgi, it īpaši to ilguma ziņā, naudas sodu apmēram vajadzētu būt atšķirīgam; un iv) naudas sodu samērīgums, skatot tos atsevišķi un kumulatīvi.

1. Pirmā daļa: pārkāpumu izdarīšana nolaidības dēļ

a) Argumentu kopsavilkums

68. *Altice* apgalvo, ka – pretēji Vispārējās tiesas konstatējumiem pārsūdzētā sprieduma 279.–296. punktā – Regulas Nr. 139/2004 4. panta 1. punkta un 7. panta 1. punkta pārkāpumi netika izdarīti nolaidības dēļ. Judikatūrā ir atzīts, ka Regulas Nr. 139/2004 7. panta 1. punktā noteiktā pienākuma tvērums ir neskaidrs. Pirms darījuma noslēgšanas panāktās vienošanās akciju

[46] Pārsūdzētā sprieduma 226. punkts.

[47] Pārsūdzētā sprieduma 235. punkts.

[48] Apstrīdētā lēmuma 49. un 50. apsvērums.

[49] Skat. Regulas Nr. 139/2004 21. panta 1. punktu.

pirkšanas līgumu gadījumos esot standarta prakse apvienošanās un pārņemšanā. Šī arī bija pirmā reize, kad Komisija paziņoja, ka šāda veida vienošanās un informācijas apmaiņa laikposmā starp akciju pirkuma līguma parakstīšanu un mērķuzņēmuma akciju nodošanu ir uzskatāma par īstenošanu. *Altice* turklāt apgalvo, ka neesot traucējusi Komisijai atklāt koncentrāciju tāpēc, ka tā bija iesniegusi Komisijai akciju pirkuma līguma projektu kopā ar CO veidlapas (*Form CO*) projektu.

69. Komisija apstrīd šos argumentus.

b) Izvērtējums

70. Pārsūdzētā sprieduma 279.–296. punktā ir aplūkoti *Altice* argumenti, saskaņā ar kuriem naudas sodi esot prettiesiski tāpēc, ka nav bijis nekādas nolaidības vai nodoma no tās puses. Pēc īsa argumentu kopsavilkuma pārsūdzētā sprieduma 279. punktā Vispārējā tiesa atgādināja, ka saskaņā ar Regulas Nr. 139/2004 14. panta 2. punktu naudas sodi var tikt uzlikti par tīši vai nolaidības dēļ izdarītiem pārkāpumiem. Pēc tam tā izklāstīja, kā šī tiesību norma ir interpretēta judikatūrā. Pārsūdzētā sprieduma 284.–290. punktā ir izvērtēti faktori un pierādījumi, kurus ņemot vērā Komisija ir secinājusi, ka *Altice* rīkojusies nolaidīgi. Vispārējā tiesa noraidīja *Altice* argumentus, ar kuriem tika apstrīdēts minētais vērtējums. Pārsūdzētā sprieduma 284.–290. punktā ietvertie konstatējumi šajā apelācijas sūdzībā netiek apstrīdēti. *Altice* apstrīd vienīgi 292. un 293. punktā iekļautos konstatējumus; šajos punktos aplūkoti tās argumenti, ka aplūkojamā tiesību norma nav skaidra un nepastāv arī precedenti.

71. Kā pamatoti minēts pārsūdzētā sprieduma 282., 292. un 293. punktā, saskaņā ar pastāvīgo judikatūru nolaidības nosacījums ir izpildīts, ja attiecīgais uzņēmums nevar nezināt savas rīcības raksturu, neatkarīgi no tā, vai tas zināja par Savienības tiesību normu pārkāpumu[50]. Fakts, ka rīcība, kurai raksturīgas tādas pašas iezīmes, vēl nav tikusi izvērtēta agrākos lēmumos, nenozīmē, ka uzņēmumu par šādu rīcību nevar saukt pie atbildības[51].

72. *Altice* neapstrīd, ka tai ir ievērojama pieredze apvienošanās darījumos. Vēl svarīgāk ir tas, ka laika gaitā iegūtie dokumentārie pierādījumi liecina, ka *Altice* bija informēta par risku, ka tās rīcība ir uzskatāma par priekšlaicīgu startu (*gun jumping*) jeb citos vārdos – "apsteidzot Konkurences iestādes lēmumu un rīkojoties tā, it kā tā būtu saņēmusi atļauju"[52]. Ir pietiekami daudz pierādījumu, kas pamato secinājumu, ka koncentrācijas dalībnieki plānoja un faktiski īstenoja darījumu pirms paziņošanas un atļaujas saņemšanas, ignorējot skaidru ieteikumu, ka tādējādi tiktu pārkāpti piemērojamie noteikumi. Veiktās darbības bija vairāk nekā sagatavošanas darbības un pārsniedza mērķuzņēmuma vērtības saglabāšanu. Uz tām neattiecās tādi drošības pasākumi kā līgumi par informācijas neizpaušanu vai uzticamas komandas izmantošana. *Altice* ierosinājums, ka šāda darbības gaita ir parasta prakse apvienošanās un pārņemšanas gadījumā, ir satraucošs un ir pelnījis Komisijas uzmanību.

[50] Šajā nozīmē skat. spriedumus, 2013. gada 18. jūnijs, *Schenker & Co.* u.c. (C-681/11, EU:C:2013:404, 37. punkts un tajā minētā judikatūra), un 2014. gada 10. jūlijs, *Telefónica* un *Telefónica de España*/Komisija (C-295/12 P, EU:C:2014:2062, 156. punkts un tajā minētā judikatūra).

[51] Šajā nozīmē skat. spriedumus, 2012. gada 6. decembris, *AstraZeneca*/Komisija (C-457/10 P, EU:C:2012:770, 164. punkts), un 2015. gada 22. oktobris, *AC-Treuhand*/Komisija (C-194/14 P, EU:C:2015:717, 43. punkts).

[52] Pārsūdzētā sprieduma 286.–289. punkts un apstrīdētā lēmuma 582. apsvērums.

73. Arguments, ka *Altice* neesot traucējusi Komisijai identificēt koncentrāciju tāpēc, ka tā bija iesniegusi akciju pirkuma līguma projektu kopā ar CO veidlapas projektu, manuprāt, nav būtisks vērtējumā par to, vai pārkāpums ir izdarīts nolaidības dēļ. Tas varētu būt būtisks, augstākais, novērtējot Regulas Nr. 139/2004 4. panta 1. punktā paredzētā paziņošanas pienākuma pārkāpuma smagumu [53].

2. Otrā daļa: naudas sodu uzlikšanas pamatojums

a) Argumentu kopsavilkums

74. *Altice* apgalvo, ka Vispārējā tiesa esot pārkāpusi LESD 296. pantu un Eiropas Savienības Pamattiesību hartas 41. panta 2. punktu, secinādama, ka attiecībā uz naudas sodu apmēru apstrīdētais lēmums ietver pietiekamu pamatojumu Regulas Nr. 139/2004 7. panta 1. punkta un 4. panta 1. punkta izpratnē. Pārsūdzētā sprieduma 297.–362. punktā, un it īpaši – kā tika precizēts tiesas sēdē – 314.–324. punktā, ietvertais pamatojums esot nepietiekams un pretrunīgs. Vispārējai tiesai bija jāpaskaidro, kāpēc, ja Komisija par minēto tiesību normu pārkāpumu varēja uzlikt divus atsevišķus naudas sodus, tai nebija atsevišķi jāvērtē katra naudas soda apmērs.

75. Komisija uzskata, ka Tiesai šis arguments ir jāatzīst par nepieņemamu, jo tas neatbilst prasībai, ka apelācijas sūdzībā precīzi jānorāda apstrīdētās sprieduma daļas, kuras *Altice* lūdz atcelt, kā arī juridiskie argumenti, kurus tā konkrēti izvirza apelācijas sūdzības pamatošanai [54].

b) Izvērtējums

76. Komisija pamatoti norāda, ka *Altice* arguments ir kodolīgs. Tomēr tajā ir ietverta pietiekami detalizēta informācija, lai Komisija varētu sagatavot aizstāvību un Tiesa varētu to izvērtēt.

77. Saskaņā ar pastāvīgo judikatūru LESD 296. panta otrajā daļā prasītajam pamatojumam jābūt pielāgotam attiecīgā tiesību akta raksturam un tajā skaidri un nepārprotami jānorāda argumentācija. Pamatojumā nav jāprecizē visi atbilstošie faktiskie un tiesiskie apstākļi, jo jautājums, vai akta pamatojumā ir izpildītas minētās prasības, jāizvērtē, ņemot vērā gan tā formulējumu, gan kontekstu [55].

78. Pārsūdzētā sprieduma 315.–324. punktā ir izklāstīti iemesli, kuru dēļ Vispārējā tiesa noraidīja *Altice* argumentu, ka naudas sodi esot prettiesiski, jo apstrīdētajā lēmumā neesot norādīts pamatojums. Vispārējā tiesa vispirms atgādināja, ka saskaņā ar Regulas Nr. 139/2004 14. panta 2. punktu Komisija var uzlikt naudas sodus, kas nepārsniedz 10 % attiecīgā uzņēmuma kopējā apgrozījuma, un ka saskaņā ar minētās regulas 14. panta 3. punktu Komisijai, nosakot naudas soda apmēru, ir jāņem vērā katra pārkāpuma smagums un ilgums. Pārsūdzētā sprieduma 319. punktā minēts, ka apstrīdētā lēmuma 568.–599. apsvērumā Komisija ir norādījusi šo pārkāpumu veidu, smagumu un ilgumu. Pārsūdzētā sprieduma 320.–322. punktā apkopots apstrīdētajā lēmumā ietvertais pamatojums. Savukārt 323. punktā secināts, ka minētais pamatojums ir pietiekams, jo tas ļāva *Altice* aizstāvēties un Vispārējai tiesai veikt pārbaudi.

[53] Tas atbilst pieejai, kas izmantota pārsūdzētā sprieduma 364.–368. punktā.

[54] Spriedums, 2017. gada 9. novembris, *TV2/Danmark*/Komisija (C-649/15 P, EU:C:2017:835, 34. punkts un tajā minētā judikatūra).

[55] Spriedums, 2016. gada 10. marts, *HeidelbergCement*/Komisija (C-247/14 P, EU:C:2016:149, 16. punkts un tajā minētā judikatūra).

79. Pārsūdzētā sprieduma 320.–323. punkta teksts liecina, ka Vispārējā tiesa ir uzskatījusi, ka Komisija ir atsevišķi izvērtējusi katra pārkāpuma veidu, smagumu un ilgumu. Komisija uzskatīja, ka abi pārkāpumi mazina Regulas Nr. 139/2004 efektivitāti, ka abi ir nopietni un izdarīti vismaz nolaidības dēļ, taču to ilgums ir atšķirīgs.

80. Tādējādi Vispārējā tiesa aplūkoja pārkāpumu kopīgos elementus kopā un vērtēja atšķirīgos elementus atsevišķi. Šāda Vispārējās tiesas pieeja bija atbilstoša. Tā nav pretrunā Vispārējās tiesas secinājumam, ka Komisija varēja uzlikt divus naudas sodus. Tā kā naudas sodu aprēķinam nav detalizētu vadlīniju, kurās būtu norādīts, piemēram, trim dažādajiem kritērijiem piešķiramais svērums un sākumpunkti vai reizināšanas koeficienti vienam vai vairākiem no tiem, Vispārējā tiesa varēja apstrīdētā lēmuma pamatojumu šajā aspektā uzskatīt par pietiekamu [56].

81. Gribētu izteikt šādus apsvērumus, atbildot uz apgalvojumu, ka to naudas sodu aprēķinā, kuri uzlikti saskaņā ar Regulas Nr. 139/2004 14. pantu, apstrīdētajam lēmumam trūkstot pārskatāmības. Līdz šim Komisija šādus naudas sodus ir uzlikusi tikai dažos gadījumos, un tas nozīmē, ka tā ir to darījusi dažos noteiktos apstākļos, kad uzņēmumi bija pārkāpuši Regulas Nr. 139/2004 4. panta 1. punktu un 7. panta 1. punktu [57]. Šādu pārkāpumu radīto kaitējumu ir grūti izteikt tikai naudas izteiksmē [58]. Ja Komisija izmantotu uz kaitējumu balstītu pieeju, par problemātiskas apvienošanās nelikumīgu īstenošanu, visticamāk, tiktu sodīts bargāk nekā par neproblemātiskas apvienošanās nelikumīgu īstenošanu. Šāda pieeja varētu būt pretrunā principam, saskaņā ar kuru, tā kā par visām Kopienas mēroga apvienošanām ir jāpaziņo Komisijai un pirms īstenošanas tās jāatzīst par saderīgām ar iekšējo tirgu, visi šī noteikuma pārkāpumi ir jāsoda vienādi. Apvienošanās ir ārkārtēji notikumi uzņēmuma darbības laikā. Tās ietver ievērojamu finansiālu un reputācijas risku un ir ļoti dārgas iegādes izmaksu, finansējuma, maksu un administrēšanas laika ziņā [59]. Ja būtu iespējams precīzi novērtēt naudas sodu apmēru, uzņēmumi apvienošanās izmaksu un ieguvumu analīzē varētu iekļaut risku, kas saistīts ar noteikumu neievērošanu. Turklāt Regulas Nr. 139/2004 4. panta 1. punkta un 7. panta 1. punkta pārkāpumu konstatēšana nav vienkārša. Lai gan daži aspekti, piemēram, reklāma un mārketings, var nonākt Komisijas uzmanības lokā, izmantojot publiski pieejamu informāciju, citas agrīnas īstenošanas stratēģijas ietver izmaiņas, kuras nepiederošas personas, visticamāk, neatklās [60]. Visi šie apsvērumi uzsver atturēšanas nozīmi, kad Komisija nosaka naudas sodu apmēru par šajā jomā aizliegtu rīcību. Atturēšana neapšaubāmi ir lielāka, ja kaut kādā mērā ir neparedzamība attiecībā uz tā naudas soda apmēru, ko Komisija varētu uzlikt konkrētā gadījumā. Pašreizējā situācijā, ja Komisijas lēmumu pieņemšanas procesā ir ievēroti vispārējie Savienības tiesību principi, it īpaši vienlīdzīgas attieksmes un samērīguma principi un pienākums norādīt pamatojumu, un tā

[56] Pēc analoģijas skat. spriedumus, 2014. gada 10. jūlijs, *Telefónica* un *Telefónica de España*/Komisija (C-295/12 P, EU:C:2014:2062, 181. punkts un tajā minētā judikatūra), un 2015. gada 22. oktobris, *AC-Treuhand*/Komisija (C-194/14 P, EU:C:2015:717, 68. un 69. punkts un tajos minētā judikatūra).

[57] Šajā nozīmē skat. ģenerāladvokāta N. Vāla [*N. Wahl*] secinājumus lietā *Ernst & Young* (C-633/16, EU:C:2018:23, 44. un 45. punkts). Lietā IV/M.920 *Samsung*/*AST*, Komisijas 1998. gada 18. februāra lēmums, un lietā IV/M.969 *A. P. Møller*, Komisijas 1999. gada 10. februāra lēmums, Komisija uzlika simboliskus naudas sodus. Lietā COMP/M.4994 *Electrabel*/*Compagnie Nationale du Rhône*, 2009. gada 10. jūnijs, un lietā COMP/M.6850 *Marine Harvest*/*Morpol*, 2013. gada 30. septembris, Komisija uzlika 20 miljonu EUR kopējos naudas sodus.

[58] Abi šie apstākļi ir pretrunā situācijai saistībā ar LESD 101. panta pārkāpumiem.

[59] Saskaņā ar informāciju *Altice* tīmekļvietnē mērķuzņēmuma vērtība bija 7,4 miljardi EUR bez skaidras naudas un bez parādiem (*cash-free debt-free*). Skaidras naudas maksājums bija 5,6 miljardi EUR. Darījuma komisijas maksas bija 122 miljoni EUR.

[60] LESD 101. pantā paredzētais režīms – saskaņā ar kuru ziņotājiem un uzņēmumiem, kas sadarbojas ar Komisiju, piešķir atbrīvojumu no naudas sodiem vai samazina naudas sodus un kuru Komisija izmanto, lai iespējamie minētās tiesību normas pārkāpumi kļūtu tai zināmi, – nedarbotos apvienošanu kontekstā.

iznākums ir pakļauts efektīvai pārbaudei tiesā, neuzskatu, ka konkurētspējīgu tirgus struktūru saglabāšanu un pilnīgu atbilstību Savienības apvienošanās kontroles režīmam veicinātu lielāka pārredzamība naudas sodu par Regulas Nr. 139/2004 pārkāpumiem aprēķinā [61].

3. Trešā daļa: atšķirību starp pārkāpumiem atspoguļošana naudas sodu apmērā

a) Argumentu kopsavilkums

82. *Altice* apgalvo, ka pārsūdzētā sprieduma 320.–324. punktā esot pieļauta tiesību kļūda, kad tika uzskatīts, ka saskaņā ar Regulas Nr. 139/2004 14. panta 3. punktu var uzlikt divus atsevišķus sodus identiskā apmērā par diviem apgalvoti patstāvīgiem pārkāpumiem, neraugoties uz to atšķirīgo veidu, smagumu un ilgumu. *Altice* uzskata, ka Regulas Nr. 139/2004 4. panta 1. punkta pārkāpums ir mazāk nopietns nekā 7. panta 1. punkta pārkāpums, jo pirmais ir tūlītējs, bet otrais ir turpināts. Pārsūdzētā sprieduma 343. punktā neesot paskaidrots, kāpēc abu pārkāpumu ilgumu nevar salīdzināt. Turklāt šis konstatējums esot juridiski kļūdains, jo Regulā Nr. 139/2004 tam nav nekāda pamatojuma. Ja naudas sods 62 250 000 EUR ir samērīgs ar pārkāpumu, kas ildzis 137 dienas, naudas sods par Regulas Nr. 139/2004 4. panta 1. punkta pārkāpumu, kas ildzis tikai vienu dienu, nedrīkstētu pārsniegt 450 000 EUR.

83. Komisija apstrīd šos argumentus.

b) Izvērtējums

84. *Altice* argumenti balstīti uz nepareizu pārsūdzētā sprieduma interpretāciju. Pārsūdzētā sprieduma 320.–324. punktā ir vērtēta apstrīdētā lēmuma pamatojuma atbilstība. Tas ir skaidrs no virsraksta pirms 312. punkta un no šī punkta teksta, kurā apkopoti *Altice* argumenti. Tas ir skaidrs arī no 314. punkta, kurā ir atsauce uz LESD 296. panta otro daļu, no judikatūras, kas interpretē šo pantu, un no diviem šīs iedaļas noslēguma punktiem, proti, 319. un 323. punkta, kuros secināts, ka apstrīdētā lēmuma pamatojums ir pietiekams.

85. Pārsūdzētā sprieduma punktos, kurus *Altice* apstrīd, nav aplūkota apstrīdētajā lēmumā norādītā pamatojuma materiāltiesiska spēkā esamība. Tādējādi tos nevar apstrīdēt, pamatojoties uz to, ka tajos ir ietverta šāda rakstura tiesību kļūda.

86. Runājot par apgalvoto pamatojuma neesamību pārsūdzētā sprieduma 343. punktā, šajā punktā, kas ietverts iedaļā, kurā aplūkots naudas sodu prettiesiskums, ņemot vērā samērīguma principu, ir minēts, ka šāds salīdzinājums nav iespējams, jo "uz [tūlītēju pārkāpumu] ilgums nav attiecināms". Lai gan šis pamatojums ir kodolīgs, tas paskaidro Vispārējās tiesas lēmumu šajā jautājumā un ļauj to pārsūdzēt apelācijas kārtībā, kā to ir darījusi *Altice*.

87. Apstrīdot šo konstatējumu pēc būtības, *Altice* apgalvo, ka nekas Regulā Nr. 139/2004, it īpaši tās 4. panta 1. punktā, 7. panta 1. punktā vai 14. panta 2. punktā, nepamato Vispārējās tiesas secinājumu. Es nepiekrītu. Kā paskaidrots šo secinājumu 17. punktā, Regulas Nr. 139/2004 4. panta 1. punktā paredzētā prasība paziņot par koncentrāciju ir procesuāla prasība, kas rodas, ja iestājas abi minētajā tiesību normā paredzētie nosacījumi. Tādējādi ir pareizi teikt, ka minētās tiesību normas pārkāpums ir tūlītējs un tam nav ilguma, kas padara par

[61] Pretējam viedoklim skat., piemēram, Memeti, N., "Monetary Fines in EU Mergers: In Need for More Regulation", *Market and Competition Law Review*, 2019. gada aprīlis, III sējums, Nr. 1, 209.–233. lpp.

neiespējamu tā salīdzinājumu ar Regulas Nr. 139/2004 7. panta 1. punkta pārkāpumu, jo, kā atzīst *Altice*, pēdējam minētajam pārkāpumam ir ilgums. Ņemot vērā šo secinājumu, tās arguments, ka naudas sods par minētās regulas 4. panta 1. punkta pārkāpumu jāsamazina līdz 450 000 EUR, ir jānoraida [62].

4. Ceturtā daļa: naudas sodu samērīgums – atsevišķi un kumulatīvi

a) Argumentu kopsavilkums

88. *Altice* apgalvo, ka naudas soda 62 250 000 EUR uzlikšana par Regulas Nr. 139/2004 4. panta 1. punkta pārkāpumu, kas ir tas pats pārkāpums, par ko tiek sodīts saskaņā ar šīs regulas 7. panta 1. punkta pirmo daļu, esot nesamērīga. Tā turklāt norāda – katrs no naudas sodiem ir nesamērīgs, jo iepriekš par Regulas Nr. 139/2004 4. panta 1. punkta un 7. panta 1. punkta pārkāpumiem Komisija bija uzlikusi daudz mazākus naudas sodus. Visbeidzot *Altice* apgalvo, ka pārsūdzētā sprieduma 308. punktā esot nepareizi norādīts – apstāklis, ka pirms akciju pirkuma līguma parakstīšanas tā bija paziņojusi par darījumu un piedāvājusi uzņemties saistības, "nevar novērst tās rīcības pārkāpjošo raksturu". Minētais konstatējums sagrozot *Altice* apgalvojumu, ka Komisijai, izvērtējot katra pārkāpuma raksturu un smagumu, bija jāņem vērā šie apstākļi.

89. Komisija apstrīd šos argumentus.

b) Izvērtējums

90. Judikatūrā nav pamatojuma *Altice* apgalvojumam, ka tad, ja vienā lēmumā ir uzlikti divi naudas sodi, samērīgums ir jāvērtē katram no tiem [63]. Ņemot vērā pamatojumu, kuru ierosinu Tiesai izmantot, lai noraidītu pirmos divus apelācijas pamatus, arguments, ka *Altice* divas reizes ir sodīta par vienu un to pašu rīcību, tādējādi ir jānoraida [64].

91. Saskaņā ar Regulas Nr. 139/2004 14. panta 2. punktu maksimālais naudas sods nedrīkst pārsniegt 10 % uzņēmuma kopējā apgrozījuma. Komisija norāda, ka naudas sodi, kurus tā uzlikusi *Altice*, veidoja 0,5 % tās kopējā apgrozījuma gadā pirms apstrīdētā lēmuma pieņemšanas. *Altice* neapšauba Komisijas precizitāti vai atbilstību, ņemot vērā šo apsvērumu tās vērtējumā par naudas soda samērīgumu, ievērojot prasību pēc atturošas iedarbības. Ir skaidrs, ka iepriekšējiem naudas sodiem par līdzīgiem pārkāpumiem nebija pietiekamas atturošas iedarbības uz *Altice*, tāpēc tās arguments, ka ievērojami lielāku naudas sodu uzlikšana esot nesamērīga, ir jānoraida. Tāpat Komisijas iepriekšējā lēmumu pieņemšanas prakse nav izmantojama kā naudas sodu tiesiskais regulējums konkurences jomā [65].

92. *Altice* arguments, ka Vispārējā tiesa neesot "nodrošinājusi naudas sodu samērīgumu", ir acīmredzami nepamatots divu iemeslu dēļ. Pirmkārt, pārsūdzētā sprieduma 332.–349. punktā ir izvērtēts *Altice* arguments, ka, ņemot vērā samērīguma principu, naudas sodi ir prettiesiski. Izņemot 343. punktu, *Altice* neapšauba nevienu minētā vērtējuma elementu [66]. Otrkārt, Vispārējā

[62] Spriedums, 2020. gada 4. marts, *Marine Harvest*/Komisija (C-10/18 P, EU:C:2020:149, 115. punkts).

[63] Spriedums, 2019. gada 3. aprīlis, *Powszechny Zakład Ubezpieczeń na Życie* (C-617/17, EU:C:2019:283, 38. un 39. punkts).

[64] Skat. šo secinājumu 14.–27. punktu, it īpaši 20. punktu, un spriedumu, 2020. gada 4. marts, *Marine Harvest*/Komisija (C-10/18 P, EU:C:2020:149, 116. punkts).

[65] Pēc analoģijas skat. spriedumu, 2007. gada 7. jūnijs, *Britannia Alloys & Chemicals*/Komisija (C-76/06 P, EU:C:2007:326, 60. punkts un tajā minētā judikatūra).

[66] Skat. šo secinājumu 86. punktu.

tiesa, īstenojot neierobežoto kompetenci, ir izvērtējusi prasījumu samazināt naudas sodu, izskatīdama *Altice* izvirzīto pamatu par samērīguma principa pārkāpuma esamību. Īstenojot savu neierobežoto kompetenci, Vispārējā tiesa norādīja, ka tai ir pienākums "pārbaudīt visus iebildumus attiecībā uz tiesību jautājumiem vai faktiem, kuri vērsti uz to, lai pierādītu, ka naudas soda apmērs neatbilst pārkāpuma smagumam un ilgumam", "ņemot vērā visus lietas apstākļus", lai "[noteiktu] naudas soda apmēr[u], kas, ņemot vērā kritērijus, kurus tā uzskata par atbilstošiem, būtu samērīgs ar prasītājas pārkāpuma smagumu un vienlaikus būtu pietiekami atturošs"[67]. No iepriekš minētā izriet, ka Vispārējā tiesa ir ievērojusi samērīguma principu, kad, īstenojot savu neierobežoto kompetenci, veica naudas sodu pārbaudi. *Altice* neapstrīd nevienu konkrētu šīs analīzes elementu. Tās apgalvojums, ka Vispārējā tiesa neesot aplūkojusi katru pārkāpumu atsevišķi, faktiski ir nepareizs, jo Vispārējā tiesa konstatēja, ka atbildību mīkstinošs apstāklis piemērojams vienīgi naudas sodam par Regulas Nr. 139/2004 4. panta 1. punkta pārkāpumu.

93. *Altice* apgalvo, ka pārsūdzētā sprieduma 308. punktā esot sagrozīts tās apgalvojums, ka, novērtējot katra pārkāpuma raksturu un smagumu, Komisijai bija jāņem vērā fakts, ka pirms akciju pirkuma līguma parakstīšanas *Altice* bija paziņojusi par darījumu un piedāvājusi uzņemties saistības. Tā kā *Altice* nav iesniegusi nekādu citu informāciju vai juridisku argumentu, lai pamatotu šo iespējamo kļūdu, tas neatbilst Tiesas prasībām un, uz to pamatojoties, ir jānoraida[68].

94. Ņemot vērā visu iepriekš minēto, ierosinu Tiesai sesto apelācijas pamatu noraidīt un tādējādi apelācijas sūdzību noraidīt pilnībā.

IV. Par tiesāšanās izdevumiem

95. Saskaņā ar Tiesas Reglamenta 138. panta 1. un 2. punktu kopsakarā ar 184. panta 1. un 2. punktu lietas dalībniekam, kuram spriedums ir nelabvēlīgs, piespriež atlīdzināt tiesāšanās izdevumus, ja to ir prasījis lietas dalībnieks, kuram spriedums ir labvēlīgs.

96. Tā kā spriedums *Altice* ir nelabvēlīgs un Komisija ir prasījusi piespriest atlīdzināt tās tiesāšanās izdevumus, *Altice* ir jāpiespriež atlīdzināt savus, kā arī Komisijas tiesāšanās izdevumus šajā tiesvedībā.

97. Saskaņā ar Tiesas Reglamenta 140. panta 1. punktu kopsakarā ar tā 184. panta 1. un 2. punktu dalībvalstīm un iestādēm, kas iestājušās lietā, ir jāpiespriež savus tiesāšanās izdevumus segt pašām.

98. Tāpēc Padomei jāpiespriež savus izdevums šajā apelācijas tiesvedībā segt pašai.

V. Secinājumi

99. Iepriekš minēto iemeslu dēļ iesaku Tiesai lemt šādi:

– apelācijas sūdzību noraidīt;

– *Altice Group Lux Sàrl*, iepriekš – *New Altice Europe BV*, likvidācijas procesā, savus tiesāšanās izdevumus sedz pati, kā arī atlīdzina Eiropas Komisijas tiesāšanās izdevumus;

[67] Pārsūdzētā sprieduma 350., 354., 355. un 363. punkts.

[68] Skat. šo secinājumu 47. punktu.

– piespriest Eiropas Savienības Padomei savus tiesāšanās izdevumus segt pašai.